

<p>◆ חילוקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-גיד הנשה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הנוטל גיד הנשה צריך שיטול את כולו	[רבנן]											◆	צו.
כדי לקיים בו מצות נטילה.	רבי יהודה:											◆	צו.
האוכל מגיד הנשה כזית - סופג ארבעים												■	צו.
אכלו ואין בו כזית - חייב												■	צו.
אכל מזה כזית ומזה כזית - סופג שמונים	[רבנן]											◆	צו.
אינו סופג אלא ארבעים.	רבי יהודה:											◆	צו.
בר פיולי הוה קאי קמיה דשמואל וקא מנקר אטמא, הוה קא גאים ליה	[בר פיולי]											○	צו.
חות ביה טפי, השתא לא חזיתך ספיתא לי איסורא	א"ל: [שמואל]											■	צו.
אירתת, נפל סכינא מידיה												○	צו.
לא תירתת, דאורי לך - כרבי יהודה אורי לך.	א"ל: [שמואל]											■	צו.
מאי דשקל בר פיולי - דאורייתא לרבי יהודה.	רב ששת:											■	צו.
מכלל דשייר דרבנן לר' יהודה, אלא דאורי ליה - כמאן אורי ליה?												ז	צו.
מאי דשקל בר פיולי - דאורייתא, ומאי דשייר - דרבנן לר"מ, דאי רבי יהודה - אפילו מדרבנן שרי.	אלא אמר רב ששת:											■	צו.
האוכל מגיד הנשה וכו'.												■	צו.
לא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד, שנאמר: (בראשית ל"ב) על כף הירך	שמואל:											■	צו.
כתנאי:	רב פפא:											■	צו.
אכלו ואין בו כזית - חייב	[רבנן]											◆	צו.
עד שיהא בו כזית.	רבי יהודה:											◆	צו.
מ"ט דרבנן												^	צו.
בריה היא	[רבנן]											!	צו.
ור' יהודה												ז	צו:
אכילה כתיבה ביה	[רבי יהודה]											!	צו:
ורבנן?												ז	צו:
ההיא אכילה דכי אית ביה ארבעה וחמשה זיתים ואכל חד כזית - מחייב	[רבנן]											!	צו:
ורבי יהודה?												ז	צו:
מאשר על כף הירך נפקא	[רבי יהודה]											!	צו:
ורבנן?												ז	צו:
ההוא מיבעי ליה לכדשמואל	[רבנן]											!	צו:
לא אסרה תורה אלא שעל כף הירך	דאמר שמואל:											!	צו:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 ^ מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
 O מעשה- **story** **proof-ראיה** ■
 ! תירוץ- **answer** **challenge-קושיא** ?
key-מקרא:

Talmud Navigator

חולין-גיד הנשה	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא														
ור' יהודה?		ז									■	צו:		
הירך כתיב - דכולה ירך	[רבי יהודה]	!									■	◇	צו:	
ורבנ?		ז									■		צו:	
ההוא - דפשיט איסוריה בכליה ירך, לאפוקי חיצון דלא, ולעולם שעל הכף.	[רבנ]	!									■	◇	צו:	
והאי כף מיבעי ליה למעוטי עוף דלית ליה כף		ז									■	◇	צו:	
תרי כף כתיבי.		!									■	◇	צו:	
ירך שנתבשל בה גיד הנשה, אם יש בה בנותן טעם - הרי זו אסורה.											■	■	צו:	
כיצד משערין אותה - כבשר בלפת.											■	■	צו:	
גיד הנשה שנתבשל עם הגידים, בזמן שמכירו - בנותן טעם, ואם לאו - כולן אסורין, והרוטב בנותן טעם											■	■	צו:	
וכן חתיכה של נבלה, וכן חתיכה של דג טמא שנתבשלה עם החתיכות, בזמן שמכירין - בנותן טעם, ואם לאו - כולן אסורות, והרוטב בנותן טעם.											■	■	צו:	
לא שנו אלא שנתבשל בה, אבל נצלה בה - קולף ואוכל עד שמגיע לגיד.	שמואל:										■	◇	צו:	
איני											ז		צו:	
גדי שצלאו בחלבו - אסור לאכול אפילו מראש אזנ	והאמר רב הונא:										■	ז	◇	צו:
שאני חלב - דמפעפע											!	◇	צו:	
ובחלב אסור?											ז		צו:	
עובדא הוה קמיה דר' יוחנן בכנישתא דמעון, בגדי שצלאו בחלבו, ואתו ושיילוה לרבי יוחנן, ואמר: קולף ואוכל עד שמגיע לחלבן	והאמר רבה בר בר חנה: [רבי יוחנן]										■	ז	◇	צו:
ההוא - כחוש הוה											!	◇	צו:	
כוליא בחלבה הוה - ושריא	רב הונא בר יהודה:										!	◇	צו:	
כילכית באילפס הוה, ואתו שיילוה לרבי יוחנן	רבין בר רב אדא:										○	!	◇	צו:
ליטעמיה קפילא ארמאה.	ואמר להו: [רבי יוחנן]										■	!	◇	צו:
מריש הוה קא קשיא לי הא דתניא, קדרה שבשל בה בשר - לא יבשל בה חלב, ואם בשל - בנותן טעם, תרומה - לא יבשל בה חולין, ואם בשל - בנותן טעם, בשלמא תרומה - טעים לה כהן, אלא, בשר בחלב - מאן טעים ליה? השתא דאמר רבי יוחנן: סמכינן אקפילא ארמאה, הכא נמי - סמכינן אקפילא ארמאה.	רבא:										■	◇	צו:	
אמור רבנן: בטעמא, ואמור רבנן: בקפילא, ואמור רבנן: בששים, הלכך: מין בשאינו מינו דהיתרא - בטעמא, דאיסורא - בקפילא, ומין במינו דליכא למיקם אטעמא, אי נמי מין בשאינו מינו דאיסורא דליכא קפילא - בששים.	רבא:										■	◇	צו:	
הנהו אטמתהא דאימליחו בי ריש גלותא בגידא נשיא, רבינא - אסר	[רבינא]										◆	■	◇	צו:
שרי	רב אחא בר רב:										◆	■	◇	צו:
אתו שיילוה למר בר רב אשי											○		צו:	
אמר להו: [מר בר רב אשי]											■	◇	צו:	
מאי דעתך	רב אחא בר רב לרבינא:										ז	◇	צו:	
מליח הרי הוא כרותח, כבוש - הרי הוא כמבושל	דאמר שמואל:										■	ז	◇	צו:

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

חולין-גיד הנשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לא שנו - אלא שנתבשל בה, אבל נצלה בה - קולף ואוכל עד שמגיע לגיד	והאמר שמואל:											צ"ז
וכ"ת, מאי כרותח דקאמר - כרותח דמבושל												צ"ז
והא מדקאמר כבוש הרי הוא כמבושל, מכלל דרותח דצלי קאמר												צ"ז
קשיא.												צ"ז
כשהו משערין, משערין ברוטב, ובקיפה, ובחתיכות, ובקדרה	רבי חנינא:											צ"ז
בקדרה עצמה	איכא דאמרי:											צ"ז
במאי דבלעה קדרה.	ואיכא דאמרי:											צ"ז
כל איסורין שבתורה משערין כאילו הן בצל וקפלוט.	רבי אבהו אמר רבי יוחנן:											צ"ז
ולשערינהו בפלפלין ותבלין, דאפילו באלף לא בטלין	רבי אבא לאביי:											צ"ז
שיערו חכמים דאין נותן טעם באיסורין יותר מבצל וקפלוט	א"ל: [אביי]											צ"ז
גיד בששים - ואין גיד מן המנין, כחל בששים - וכחל מן המנין, ביצה בששים - ואין ביצה מן המנין.	רב נחמן:											צ"ז
וכחל עצמו - אסור, ואי נפל לקדרה אחרת - אסור.	רבי יצחק בריה דרב משרשיא:											צ"ז
כי משערין - בדידיה משערין, או במאי דנפק מיניה משערין?	רב אשי, כי הוין בי רב כהנא איבעיא לן:											צ"ז
פשיטא דבדידיה משערין, דאי במה דנפק מיניה, מנא ידעינן?												צ"ז
אלא מעתה, נפל לקדרה אחרת לא יאסר												צ"ז
וכחל עצמו - אסור, שוויה רבנן כחתיכה דנבלה.	כיון דאמר רב יצחק בריה דרב משרשיא:											צ"ז
ביצה בששים ואין ביצה מן המנין.												צ"ז
למימרא דיהבת טעמא? והא אמרי אינשי כי מא דביעי בעלמא	רב אידי בר אבין לאביי:											צ"ז
הכא במאי עסקינן בביצת אפרוח, אבל טמאה - לא	א"ל: [אביי]											צ"ז
ביצים טהורות ששלקן עם ביצים טמאות אם יש בהן בנותן טעם - כולן אסורות	איתיביה:											צ"ח
הכא נמי - בביצת אפרוח ואמאי קרי לה טמאה? כיון דאית בה אפרוח, קרי לה טמאה												צ"ח
ביצים ששלקן ונמצא אפרוח באחת מהן, אם יש בהן בנותן טעם - כולן אסורות	והא מדקתני סיפא:											צ"ח
מכלל דרישא, דלית בה אפרוח עסקינן												צ"ח
פירושי קא מפרש, ביצים טהורות ששלקן עם ביצים טמאות, אם יש בהן בנותן טעם - כולן אסורות, כיצד, כגון ששלקן ונמצא אפרוח באחת מהן												צ"ח
ה"מ מסבתא, דאי ט"ו: רישא דלית בה אפרוח, השתא דלית בה אפרוח - אסורה, דאית בה אפרוח מיבעיא												צ"ח
אי משום הא - לא איריא, תנא סיפא לגלויי רישא, שלא תאמר: רישא - דאית בה אפרוח, אבל לית בה אפרוח - שריא, תנא סיפא דאית בה אפרוח, מכלל דרישא - דלית בה אפרוח, ואפילו הכי אסירא.												צ"ח
ההוא כזיתא תרבא דנפל בדיקולא דבשרא, סבר רב אשי לשעוריה במאי דבלע דיקולא	[רב אשי]											צ"ח
אטו דהיתרא בלע, דאיסורא לא בלע?	רבנן לרב אשי:											צ"ח
ההוא פלגא דזיתא דתרבא דנפל בדיקולא דבשרא, סבר מר בר רב אשי לשעוריה בתלתין פלגי דזיתא	[מר בר רב אשי]											צ"ח

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
---	--

חולין-גיד הנשה		Talmud Navigator										א
מימרא	מאן דאמר	כ	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	
לאו אמינא לך לא תזלוזל בשיעורין דרבנן?	אמר ליה אבוה:									⚡	◇	צה.
חצי שיעור אסור מן התורה.	ועוד האמר ר' יוחנן:									⚡	◇	צה.
ביצה, בס' - אסורה, בס' ואחת - מותרת.	רב שמן בר אבא, אמר רב אידי בר אידי בר גרשם, אמר לוי בר פרטא, אמר רבי נחום אמר רבי ביריים משום זקן אחד ורבי יעקב										◇	צה.
ראה שאתה מטיל בה גבול היתר, שהרי שני גדולי הדור לא פירשו את הדבר:	רבי זירא לרב שמן בר אבא:											צה.
ביצה, בס' - אסורה, בס' ואחת - מותרת ואיבעיא להו: בס' ואחת, בהדי דידה, או דילמא לבר מינה?	רבי יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני, תרוייהו משמיה דרבי יהושע בן לוי אמרי:									⚡	^	צה.
ולא פשיט, ומר פשיט לה מפשט										⚡		צה.
ביצה, בס' והיא - אסורה, בס' ואחת והיא - מותרת.	אתמר, אמר רבי חלבו אמר רב הונא:										◇	צה.
ההוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי											○	צה.
אבא לא שיער בארבעים ושבע, ואני אשרע בארבעים וחמש?	א"ל: [ר"ג בר רבי]										■	צה.
ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי											○	צה.
אבא לא שיער במ"ה, ואני אשרע במ"ג?	א"ל: [ר"ש בר רבי]										■	צה.
ההוא דאתא לקמיה דר' חייא											○	צה.
כלום יש שלשים?											■	צה.
טעמא - דליכא שלשים, הא איכא שלשים - משערין	א"ל: [רבי חייא]									⚡		צה.
גוזמא.	רבי חנינא:									!		צה.
כל איסורין שבתורה - בס' קפרא:	ר' חייא בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא:										■	צה.
כל איסורין שבתורה - במאה.	אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק: רבי, אתה אומר כן, הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא:										⚡	צה.
ושניהם לא למדוה אלא מזרוע בשלה, דכתיב: (במדבר ו') ולקח הכהן את הזרוע בשלה וגו'											■	צה.
בשלה אין בשלה אלא שלימה	ותניא: [ת"ק]									◆	■	צה.
אין בשלה אלא שנתבשלה עם האיל.	רבי שמעון בן יוחאי:									◆	■	צה:
דכולי עלמא בהדי איל מבשל לה											■	צה:
מחתך לה והדר מבשל לה	מר סבר: [ת"ק]									◆	■	צה:
מבשל לה והדר מחתך לה	ומר סבר: [רבי שמעון בן יוחאי]									◆	■	צה:
ואי בעית אימא, דכ"ע - מחתך לה והדר מבשל לה, מיהו											■	צה:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-גיד הנשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בהדי איל מבשל לה	מר סבר: [רבי שמעון בן יוחאי]	◇	■	■	■							צוח:
בקדרה אחרת מבשל לה	ומר סבר: [ת"ק]	◇	■	■	■							צוח:
ללישנא קמא - אליבא דדברי הכל, ללישנא בתרא - אליבא דרבי שמעון בן יוחאי										■		צוח:
בשר ועצמות בהדי בשר ועצמות משערין, והוה ליה בששים	מאן דאמר בששים, סבר:									■		צוח:
בשר בהדי בשר משערין, והוה ליה במאה.	מאן דאמר במאה, סבר:									■		צוח:
ומי ילפינן מינה?										⚡		צוח:
זהו היתר הבא מכלל איסור	והתניא:									⚡		צוח:
זהו למעוטי מאי - לאו למעוטי כל איסורין שבתורה?										⚡		צוח:
לא נצרכא אלא לרבי יהודה	אביי:									!		צוח:
מין במינו - לא בטיל	דאמר: [רבי יהודה]									!		צוח:
קמ"ל: דהכא בטיל										!		צוח:
וליגמר מיניה										⚡		צוח:
גלי רחמנא (ויקרא ט"ז) ולקח מדם הפר ומדם השעיר תרווייהו בהדי הדדי נינהו - ולא בטיל										!		צוח:
ומאי חזית דגמרינן מהאיך, ליגמר מהאי										⚡		צוח:
חדוש הוא, ומחדוש לא גמרינן										!		צוח:
אי הכי, למאה וס' נמי לא ליגמר אטו										⚡		צוח:
אנן לקולא גמרינן, לחומרא גמרינן דמדאורייתא - ברובא בטיל.										!		צוח:
לא נצרכא אלא לטעם כעיקר, דבקדשים אסור, קא משמע לן דהכא שרי.	רבא:									!		צוח:
וליגמר מיניה										⚡		צוח:
גלי רחמנא גבי חטאת (ויקרא ו') כל אשר יגע בבשרה יקדש, להיות כמוה, שאם פסולה - תפסל, ואם כשרה - תאכל כחמור שבה										!		צוח:
ומאי חזית דגמרינן מהאיך, ליגמר מהאי										⚡		צוח:
חדוש הוא, ומחדוש לא גמרינן										!		צוח:
אי הכי, למאה וששים נמי לא ליגמר										⚡		צוח:
אטו אנן לקולא קא גמרינן? לחומרא קא גמרינן, דמדאורייתא - ברובא בטיל.										!		צוח:
לא נצרכא אלא למקום חתך, דאמר מקום חתך בעלמא אסור, והכא שרי.	רבינא:									!		צוח:
יתיב רב דימי וקאמר לה להא שמעתא	[רב דימי]									○		צוח:
וכל איסורין שבתורה במאה?	אמר ליה אביי:									⚡		צוח:
למה אמרו כל המחמין ומתבל ומדמע להחמיר - מין ומינו, להקל ולהחמיר - מין ושאינו מינו	והתנן:									⚡		צוח:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-גיד הנשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
לקל ולהחמיר מין ושאינו מינו, כיצד - גריסין שנתבשלו עם העדשים, אם יש בהם בנותן טעם, בין יש בהן להעלות במאה ואחד, בין אין בהן להעלות במאה ואחד - אסור, אין בהן בנותן טעם, בין שיש בהן להעלות במאה ואחד, בין אין בהן להעלות במאה ואחד - מותר	וקתני סיפא:										◊	צט.
אין בהן להעלות במאה ואחד											<	צט.
אלא במאי - לאו בששים?											◊	צט.
לא, במאה	[רב דימי]										!	צט:
והא מדרישא במאה, הוי סיפא בששים											◊	צט:
להחמיר - מין ומינו, כיצד, שאור של חטין שנפל לעיסת חטין, ויש בו כדי לחמץ, בין יש בו כדי להעלות במאה ואחד, בין אין בו כדי להעלות במאה ואחד - אסור אין בו להעלות במאה ואחד, בין שיש בו כדי לחמץ, בין אין בו כדי לחמץ - אסור	דקתני רישא:										◊	צט:
רישא וסיפא במאה?											◊	צט:
לא, רישא - במאה וחד, וסיפא במאה	[רב דימי]										!	צט:
וכי יש בו כדי לחמץ, במאה וחד אמאי לא בטיל?	[אביי]										◊	צט:
אישתיק	[רב דימי]										○	צט:
דלמא שאני שאור דחימוצו קשה?	אמר ליה: [אביי]										!	צט:
אדכרתן מילתא דאמר רבי יוסי בר' חנינא:	אמר ליה: [רב דימי]										○	צט:
לא כל השיעורין שוין, שהרי ציר שיעורו קרוב למאתים	[רבי יוסי בר' חנינא]										○	צט:
דג טמא - צירו אסור	דתנן: [ת"ק]										○	צט:
רביעית בסאתים.	רבי יהודה:										○	צט:
מין במינו לא בטיל	והאמר רבי יהודה:										◊	צט:
שאני ציר, דזיעה בעלמא הוא.											!	צט:
כיצד משערינן.											<	צט:
כבשר בראשי לפתות.	רב הונא:										◊	צט:
מתני' דלא כהאי תנא											◊	צט:
אין בגידין בנותן טעם.	דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:										◊	צט:
ההוא דאתא לקמיה דרבי חנינא, הוה יתיב רבי יהודה בר זבינא אבבא, כי נפק אמר ליה: מאי אמר לך?											○	צט:
אמר ליה: שריא ניהליה											○	צט:
אמר ליה: הדר עייליה לקמיה	[רבי יהודה בר זבינא]										○	צט:
מאן האי דקא מצער לי? זיל אימא ליה למאן דיתיב אבבא אין בגידין בנותן טעם.	אמר: [רבי חנינא]										○	צט:
כי אתו לקמיה דרבי אמי, משדר להו לקמיה דרבי יצחק בן חלוב, דמורי בה להיתירא משום דרבי יהושע בן לוי	[רבי יצחק בן חלוב משום רבי יהושע בן לוי]										○	צט:
וליה לא סבירא ליה	[רבי אמי]										◊	צט:
והלכתא: אין בגידין בנותן טעם.											◊	צט:

disputants-חולקים- statement-מימרא
challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O
מקרא-key:

Talmud Navigator

חולין-גיד הנשה	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א	
גיד הנשה שנתבשל.												צט:
ולייטול ברובא												צט:
בריה שאני												ק.
וכן חתיכה של נבלה וכו'.												ק.
ותבטיל ברובא - הניחא למאן דאמר: כל שדרכו לימנות שנינו, אלא למ"ד: את שדרכו לימנות שנינו, מאי איכא למימר?												ק.
שאני חתיכה - הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים.												ק.
וצריכא, דאי אשמעינן גיד - משום דבריה היא, אבל חתיכה - אימא לא, ואי אשמעינן חתיכה - הואיל וראויה להתכבד בה לפני האורחים, אבל גיד - אימא לא, צריכא.												ק.
חתיכה של נבלה ושל דג טמא - אינה אוסרת עד שתתן טעם ברוטב ובקופה ובהתיכות.	דרש רבה בר בר חנה:											ק.
כיון שנתן טעם בחתיכה - חתיכה עצמה נעשת נבלה, ואוסרת כל החתיכות כולן, מפני שהן מינה.	אוקי רב אמורא עליה דרש:											ק.
מכדי, רב כמאן אמרה לשמעתי - כרבי יהודה, דאמר מין במינו - לא בטיל, מאי איריא כי נתן טעם? אפילו כי לא נתן טעם נמי	רב ספרא לאביי:											ק.
הכא במאי עסקינן - בשקדם וסלקו.	אמר ליה: [אביי]											ק.
אפילו תימא - לא קדם וסלקו, הוי מין ומינו ודבר אחר, וכל מין ומינו ודבר אחר - סלק את מינו כמי שאינו, ושאיין מינו - רבה עליו ומבטלו:	רבא:											ק:
נוהג בטהורה ואינו נוהג בטמאה	[רבנן]											ק:
אף בטמאה	רבי יהודה:											ק:
והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה, ועדיין בהמה טמאה מותרת להן	אמר ר' יהודה:											ק:
בסיני נאמר, אלא שנכתב במקומו:	אמרו לו:											ק:
וסבר ר' יהודה איסור חל על איסור												ק:
יכול תהא נבלת עוף טמא מטמא בגדים בבית הבליעה, תלמוד לומר (ויקרא כ"ב) נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה - מי שאיסורו משום בל תאכל נבלה, יצא זה שאין איסורו משום בל תאכל נבלה, אלא משום בל תאכל טמאה	והתניא, רבי יהודה:											ק:
וכי תימא, קסבר: אין בגידין בנותן טעם, ובטמאה נמי, איסור גיד איכא איסור טמאה ליכא												ק:
וסבר ר' יהודה אין בגידין בנותן טעם?												ק:
האוכל גיד הנשה של בהמה טמאה - ר' יהודה מחייב שנים	והתניא: [רבי יהודה]											ק:
פוטך	רבי שמעון:											ק:
לעולם קסבר: יש בגידין בנותן טעם, וקסבר: נוהג בשליל, דאיסור גיד ואיסור טמאה - בהדי הדדי קאתי.	[רבי יהודה]											ק:
ומי מצית אמרת נוהג בשליל												ק:
נוהג בשליל	והתנן: [רבנן]											ק:
אינו נוהג בשליל, וחלבו מותר	רבי יהודה:											ק:
הני מילי - גבי טהורה, דרחמנא אמר: (דברים י"ד) כל בהמה תאכלו, אבל בטמאה נוהג												ק:
ומי מצית אמרת דתרווייהו בהדי הדדי קאתו?												ק:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-גיד הנשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
על אלו טומאות הנזיר מגלח: על המת, ועל כזית מן המת	והתנן:											ק:
על כזית מן המת מגלח, על המת כולו לא כ"ש?	וקשיא לן:											ק:
לא נצרכא אלא לנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין	וא"ר יוחנן:											ק:
אלמא: איסור טומאה קדים												ק:
אע"ג דאיסור טומאה קדים, אתי איסור גיד חייל עליה, שכן איסורו נוהג בבני נח.												ק:
והלא מבני יעקב נאסר גיד הנשה, ועדיין בהמה טמאה מותרת להם.	דיקא נמי, דקתני, א"ר יהודה:											ק:
האוכל גיד הנשה של בהמה טמאה, רבי יהודה מחייב שתיים	גופא: [רבי יהודה]											ק:
פטר	רבי שמעון:											קא:
ור"ש, מה נפשך: אי איסור חל על איסור - ליחייב נמי משום גיד, אי אין איסור חל על איסור - ליחייב משום טומאה דקדים ואי אין בגידין בנותן טעם - ליחייב משום גיד												קא:
לעולם קסבר, אין בגידים בנותן טעם, ושאני התם - דאמר קרא: (בראשית ל"ב) על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה - מי שגידו אסור ובשרו מותר, יצתה זו - שגידו אסור ובשרו אסור	רבי:											קא:
האוכל גיד הנשה של נבלה - ר"מ מחייב שתיים	רב יהודה אמר רב: [ר"מ]											קא:
אינו חייב אלא אחת	חכמים:											קא:
באוכל גיד הנשה של עולה ושל שור הנסקל - שחייב שתיים.	ומודים חכמים לר"מ:											קא:
ומאן האי תנא דבאיסור כולל - איסור חל על איסור לית ליה, איסור כולל באיסור חמור אית ליה?												קא:
רבי יוסי הגלילי היא	רבי:											קא:
טמא שאכל קדש, בין קדש טמא בין קדש טהור - חייב	דתנן: [רבנן]											קא:
טמא שאכל את הטהור - חייב, טמא שאכל את הטמא - פטור, שלא אכל אלא דבר טמא	רבי יוסי הגלילי:											קא:
אף טמא שאכל את הטהור, כיון שנגע בו טמאהן	אמרו לו: [רבנן]											קא:
שפיר קא אמרי ליה רבנן לר' יוסי הגלילי:												קא:
בנטמא הגוף ואח"כ נטמא בשר - כולי עלמא לא פליגי דחייב, דאיסור כרת קדים כי פליגי בנטמא בשר ואח"כ נטמא הגוף:	ואמר רבי:											קא:
אית להו איסור כולל, דמגו דמחייב אחתיכות טהורות דעלמא - מחייב נמי אחתיכה טמאה	רבנן:											קא:
לית ליה איסור כולל, דמגו לא אמרינן.	רבי יוסי הגלילי:											קא:
ורבי יוסי הגלילי, נהי דאיסור כולל לית ליה, באיסור קל יבא איסור חמור יחול על איסור קל, ומאי ניהו - טומאת הגוף, שהרי טומאת הגוף בכרת												קא:
מאן לימא לן דטומאת הגוף חמורה, דלמא טומאת בשר חמורה - דלית ליה טהרה במקוה.	רב אשי:											קא:
ורבי יוסי הגלילי לית ליה איסור כולל?												קא:
שבת ויוה"כ, שגג ועשה מלאכה, מנין שחייב על זה בעצמו ועל זה בעצמו - תלמוד לומר (ויקרא כ"ג) שבת היא (ויקרא כ"ג) יום הכפורים - הוא - דברי רבי יוסי הגלילי	והתניא: [רבי יוסי הגלילי]											קא:
אינו חייב אלא אחת	רבי עקיבא:											קא:
כך הצעה של משנה - ואיפוך	שלח רבין משום דרבי יוסי בר' חנינא:											קא:
לדברי רבי יוסי הגלילי, למאי דאפכן, שגג בשבת והויד ביום הכפורים - חייב, הויד בשבת ושגג ביום הכפורים - פטור.	שלח רב יצחק בר יעקב בר גיורי משום דרבי											קא:

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

חולין-גיד הנשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא?		▲										קא:
שבת - קביעא וקיימא, יום הכפורים - בי דינא דקא קבעי ליה	אביי:	!										קא:
סוף סוף, תרווייהו בהדי הדדי קאתן	אמר ליה רבא:	ז										קא:
שמדא הוה, ושלחו מתם: דיומא דכפורי דהא שתא - שבתא הוא	אלא אמר רבא:	!										קא:
וכן כי אתא רבין וכל נחותי, אמרוה כרבא.	[רבין וכל נחותי]	■										קא:
והלא מבני יעקב וכו'.	רבי יהודה:											קא: <
וכי נאמר על כן לא יאכלו בני יעקב? והלא לא נאמר אלא בני ישראל, ולא נקראו בני ישראל עד סיני אלא, בסניי נאמר, אלא שנכתב במקומו לידע מאיזה טעם נאסר להם.	תניא, אמרו לו לר' יהודה:											קא:
לאחר מעשה	מתיב רבא:									ז		קא:
מההיא שעתא ליתסר	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:									ז		קא:
וכי תורה פעמים פעמים - ניתנה? ההוא שעתא - לאו שעת מעשה הואי ולא שעת מתן תורה הואי.	אמר ליה: [רב אשי]									!		קא:
אבר מן החי נוהג בבהמה חיה ועוף, בין טמאין ובין טהורין - דברי רבי יהודה ורבי אלעזר	ת"ר: [רבי יהודה ורבי אלעזר]											קא:
אינו נוהג אלא בטהורין.	חכמים:											קא:
ושניהן מקרא אחד דרשו, (דברים י"ב) רק חזק לבלתי אכול הדם כי הדם הוא הנפש לא תאכל הנפש עם הבשר:	רבי יוחנן:											קא:
כל שאתה מצווה על דמו אתה מצווה על אבריו, והני טמאין נמי, הואיל ואתה מצווה על דמן - אתה מצווה על אברין	ר' יהודה ור' אלעזר סברי:											קב:
לא תאכל הנפש עם הבשר - אלא בשר לחודיה, כל שבשרו מותר - אתה מצווה על אבריו, וכל שאין בשרו מותר - אי אתה מצווה על אבריו.	רבנן סברי:											קב:
ור' יהודה, למה ליה קרא? ליתי איסור אבר ליחול על איסור טומאה, שכן איסורו נוהג בבני נח										ז		קב:
אין הכי נמי, וכי איצטריך קרא - לרבי אלעזר										!		קב:
אבר מן החי נוהג בבהמה חיה ועוף, בין טמאה בין טהורה שנאמר (דברים י"ב) רק חזק לבלתי אכול הדם, כל שאתה מצווה על דמו - אתה מצווה על אבריו, וכל שאי אתה מצווה על דמו - אי אתה מצווה על אבריו - דברי רבי אלעזר	תניא נמי הכי: [רבי אלעזר]											קב:
אינו נוהג אלא בטהורין, שנאמר לא תאכל הנפש עם הבשר - אלא בשר לחודיה, כל שבשרו מותר - אתה מצווה על אבריו, וכל שאין בשרו מותר - אין אתה מצווה על אבריו	חכמים:											קב:
אינו נוהג אלא בבהמה טהורה בלבד.	רבי מאיר:											קב:
(סימן: שמואל שילא שימי)												קב:
מאי טעמא דר"מ - אמר קרא (דברים י"ב) וחבת מבקרך ומצאנך.	רבה בר שמואל אמר רב חסדא, ואיתימא רב יוסף, ואמרי לה: אמר רבה בר שילא אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף, ואמרי לה: רבה בר שילא אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף:											קב:
מחלוקת - בישראל, אבל בבן נח - דברי הכל מוזהר על הטמאין כטהורין	רב גידל אמר רב:											קב:
אבר מן החי נח מוזהר עליו, על הטמאים כטהורים, וישראל אינו מוזהר אלא על הטהורין בלבד.	תניא נמי הכי:											קב:
טהורה - ור"מ	איכא דאמרי:											קב:

<p>disputants-חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

חולין-גיד הנשה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
טהורים - ורבנן.	איכא דאמרי:	■										קב.
אכל אבר מן החי ממנה - אינו סופג ארבעים ואין שחיטה מטהרתה	רב שיזבי, אף אגן נמי תנינא:		■									קב.
במא?				^								קב.
אילימא בישראל		!										קב.
פשיטא דאין שחיטה מטהרתה		ז										קב.
אלא לאו בבני נח, מכלל דאסור.		!										קב.
רבי מני בר פטיש רמי רישא אסיפא ומשני: רישא - בישראל, וסיפא - בכנ נח	[רבי מני בר פטיש]		■									קב.
אבר מן החי צריך כזית, מ"ט - אכילה כתיבה ביה	רב:											קב.
אכל אבר מן החי ממנה - אינו סופג את הארבעים ואין שחיטה מטהרתה	מתיב רב עמרם:								ז			קב.
ואי סלקא דעתך בעינן כזית, תיפוק ליה דקאכל כזית									ז			קב.
במשהו בשר גידין ועצמות	כדאמר רב נחמן:								!			קב.
הכא נמי: במשהו בשר גידין ועצמות.									!			קב.
אכל צפור טהורה, בחייה - בכל שהוא, במיתתה - בכזית, וטמאה, בין בחייה בין במיתתה - בכל שהוא	תא שמע, דאמר רב:										ז	קב:
הכא נמי: במשהו בשר גידים ועצמות									!			קב:
נטל צפור שאין בו כזית ואכלו - רבי פטר	ת"ש: [רבי]								■	ז		קב:
מחייב	רבי אלעזר בר ר"ש:								■	ז		קב:
ק", על אבר ממנה - חייב, על כולה לא כל שכן	רבי אלעזר ברבי שמעון:								■	ז		קב:
חנקה ואכלה - דברי הכל בכזית	[דברי הכל]										ז	קב:
עד כאן לא פליגי אלא דמר סבר: [רבי אלעזר ברבי שמעון] בחייה לאברים עומדת ומר סבר: [רבי] בחייה לאו לאברים עומדת, דכ"ע מיהא לא בעינן כזית											ז	קב:
במשהו בשר גידים ועצמות.	רב נחמן:								!			קב:
ומי איכא מידי, דבכוליה לית ביה כזית בשר, ובחד אבר אית כזית במשהו בשר גידין ועצמות?									ז			קב:
אין, בקלניתא.	רב שרביא:								!			קב:
חנקה ואכלה - דברי הכל בכזית	אימא סיפא:								■	ז		קב:
והא קלניתא עוף טמא הוא									ז			קב:
טמאה בין בחייה בין במיתתה - במשהו	ואמר רב:								■	ז		קב:
אלא: כעין קלניתא.									!			קב:
את"ל סבר רבי מחשבת אוכלין - שמה מחשבה, חישב לאוכלה אבר אבר ואכלה כולה - חייב	רבא:										■	קב:
ומי איכא מידי, דאילו אכיל ליה אחר - לא מחייב, ואכיל ליה האי - מחייב?	א"ל אביי:									ז		קב:
זה לפי מחשבתו וזה לפי מחשבתו.	אמר ליה: [רבא]								!			קב:

